

МЕТОДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АПАРАТУ СУДУ В УКРАЇНІ

Анотація. Статтю присвячено розкриттю методів адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні. Під ними розуміється практичний спосіб втілення регулюючого впливу норм адміністративного права, що реалізується суб'єктами публічного адміністрування у спосіб, закріплений формою. Це сукупність прийомів, засобів, операцій і процедур, які застосовуються окремим суб'єктом з метою досягнення загальної мети адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні та здійснення керівного впливу на окремі питання його функціонування.

Ключові слова: апарат суду, діяльність, методи адміністративної діяльності, організаційне забезпечення, регулювання, суд, судоустрій.

Постановка проблеми. Роль методу в будь-якій діяльності, в т. ч. адміністративній, важко переоцінити, адже від правильно обраного методу часто залежить успіх усієї діяльності. Вибір і правильне застосування методу – справа досить складна. Метод сам по собі не визначає цілковито успіх діяльності [1, с. 236]. Важливим є не лише метод, а й уміння його застосувати. Тому важливо навчитися правильно обирати та застосовувати конкретний метод для вирішення конкретної ситуації [2, с. 267]. Не є винятком і реалізація регулюючого впливу публічної адміністрації на діяльність апарату суду в Україні, яка вимагає максимальної виваженості, точності, логічності та плановості.

На вивчення проблем адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації й окремо методів її реалізації звертали свою увагу багато вчених, у т. ч. В. Галуцько, В. Гаращук, Т. Гуржій, А. Денисова, А. Іванишук, М. Кричун, В. Кузьмишин, А. Маркіна, Я. Маслова, Н. Мироненко, П. Порошук, С. Рудниченко, А. Румянцева-Козовник, І. Смілий, А. Собакар, К. Тарасенко та ін. Однак вони розглядали це питання без аналізу заявленої нами до розгляду проблематики.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «метод» у загальноприйнятому розумінні означає спосіб чи прийом здійснення чого-небудь, засіб досягнення поставленої мети [3, с. 121; 4, с. 226]. Безпосередньо в юридичній літературі під методами адміністративного права розуміють способи та прийоми цілеспрямованого впливу норм адміністративного права на поведінку учасників адміністративно-правових відносин [5, с. 156], тобто адміністративний метод – це насамперед динамічний інструмент розвитку та врегулювання суспільних зв'язків у сфері публічного управління та процесу його організації, що характеризується наявністю дуалістичних харак-

теристик його змістовного наповнення залежно від вольового чинника адміністративної норми, яка породжує його реалізацію [6, с. 93].

Т. Гуржій переконаний, що методи державного управління – це сукупність засобів здійснення управлінських функцій держави, впливу суб'єктів державного управління на об'єкти [3, с. 121]. У свою чергу, на думку В. Авер'янова, методами державного управління є певні способи практичного здійснення органами виконавчої влади та іншими суб'єктами державного управління владно-організуючого впливу на керовані об'єкти, що відповідають характеру й обсягу наданих цим суб'єктам функцій і повноважень (компетенції), а також особливостям керованих об'єктів [7, с. 298].

У контексті практичної діяльності метод – це спосіб діяти, спосіб здійснення функції чи діяльності. Методи ґрунтуються на законах і принципах діяльності суб'єкта й об'єкта управління. Тому вони покликані забезпечити такий склад і зміст прийомів, операцій і процедур у процесі здійснення управлінської діяльності, такий порядок взаємодії людей, який, з одного боку, забезпечив би професійну, організаційно-технічну обґрунтованість рішення, а з іншого – максимально враховував інтереси людей та організацій, яких воно стосується і які будуть його реалізовувати [2, с. 267].

Також відзначимо, що, на думку В. Колпакова, під методами діяльності варто розуміти способи, засоби, які використовуються для досягнення поставленої мети і становлять зміст цієї діяльності [8, с. 180]. У свою чергу, О. Ярмиш і В. Сergyгін під методами діяльності органів публічної влади розуміють конкретні прийоми та способи організації роботи та безпосереднього функціонування органів державної влади й місцевого самоврядування [9].

Ще однією категорією, яка підлягає розгляду, є методи діяльності суб'єктів публічної адміністрації. Це сукупність засобів, способів здійснення функцій суб'єкта публічної адміністрації, впливу суб'єктів публічної адміністрації на об'єкти публічної діяльності [10; 11]. Також існує думка, що методами публічного адміністрування є певні способи практичного виконання суб'єктами публічної адміністрації своїх адміністративних зобов'язань, які відповідають характеру й обсягу наданої їм компетенції [11; 12, с. 101; 13, с. 106]. Тобто для позначення варіацій елементів реалізації функцій суб'єкта владного впливу використовують категорію методів адміністративної діяльності конкретного суб'єкта публічного адміністрування. Більше того, як зазначає В. Кузьмишин, щоб сформулювати відповідне визначення з конкретним суб'єктом, потрібно враховувати його особливості та сферу впливу [6, с. 94].

Отже, під методами адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні, слід розуміти практичний спосіб втілення регулюючого впливу норм адміністративного права, що реалізується суб'єктами публічного адміністрування у спосіб, закріплений формою. Фактично це сукупність прийомів, засобів, операцій і процедур, які застосовуються окремим суб'єктом з метою досягнення загальної мети адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні та здійснення керівного впливу на окремі питання його функціонування.

Як зазначає Ю. Битяк, традиційно управлінські методи поділяються на загальні та спеціальні. До загальних методів належать методи переконання та примусу, адміністративного й економічного впливу, нагляду та контролю, прямого та непрямого впливу, регулювання, керівництва й управління [14, с. 165–166; 4, с. 228].

Універсальними методами державної діяльності, які використовуються в усіх галузях і сферах, на всіх її рівнях, а в багатьох випадках – ще й визначають зміст і конкретний прояв інших методів, є переконання та примус. Ці методи найпоширеніше відбиваються через механізм прав та обов'язків, підкреслюють особливості відносин влади і підпорядкування. Деякі науковці виокремлюють також метод заохочення [14, с. 190; 15, с. 120].

Долучаючись до думки сучасних науковців, вважаємо, що система методів адміністративної діяльності аналізованих нами суб'єктів складається з двох рівнів. До першого ми відносимо загальні методи, якими користуються суб'єкти публічної адміністрації, котрі здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні, та їх посадові особи під час реалізації своїх функціональних повноважень без чинника персоналізації.

Загальні методи характеризуються універсальністю, пов'язані з правовою й організаційною (фактичною, неправовою) формами діяльності, поширюються як на правотворчу, так і на правозастосовну діяльність. Вони застосовуються також у внутрішньоорганізаційних і зовнішньоорганізаційних правовідносинах у цій сфері [2, с. 270].

За нашим баченням, систему методів адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, що здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні, в межах цієї групи складають такі:

нормування – встановлення граничного обсягу фінансування, штатного розпису, масштабів забезпечувальних заходів і засобів. Як приклад, структура і штатна чисельність апаратів місцевих судів за погодженням із головою суду затверджуються відповідним територіальним управлінням Державної судової адміністрації (далі – ДСА) України, апаратів апеляційних судів, вищих спеціалізованих судів – ДСА України за погодженням із головою суду в межах видатків на утримання відповідного суду. Тимчасова структура та тимчасова штатна чисельність апарату новоутвореного суду затверджується тимчасовим виконувачем обов'язків керівника апарату цього суду за погодженням із Головою ДСА України [16];

регламентування – встановлення чіткої моделі функціонування апарату суду й окремо – поведінки його працівників. Для прикладу, на посаду керівника апарату суду призначається особа, котра має вищу юридичну, економічну освіту або вищу освіту у галузі державного управління з освітньо-кваліфікацій-

ним рівнем спеціаліста або магістра, стаж роботи за фахом на посадах державної служби відповідної групи / підгрупи або на відповідних посадах в органах місцевого самоврядування не менше 3 років чи стаж роботи за фахом в інших сферах не менше 5 років [17];

комунікативної взаємодії (кооперації) – інформаційний обмін і прийняття важливих рішень щодо діяльності апарату суду на основі реальних проблем та обговорення ймовірних шляхів їх вирішення як між суб'єктами публічного адміністрування, так і з громадськістю. Яскравим прикладом є діяльність ДСА України, погоджувальних заходів Ради суддів України, Вищої ради правосуддя, проведення спільних зустрічей і конференцій зі спеціалістами та засобами масової інформації. На одній із таких зустрічей було запропоновано створити стандарт поведінки працівників апарату суду. До прикладу, в кожному суді відвідувачів потрібно зустріти, пояснити, куди звертатися по допомогу. Мають бути стандартизовані вимоги до умов роботи суду, облаштування робочого місця для суддів чи працівників апарату тощо [18];

прогностичний і статистичний – система моніторингу, збору й обробки інформації щодо покращення діяльності апарату суду та результативності запровадження нових технологій і стандартів його організаційної структури. Як приклад, ДСА України аналізує, збирає й обробляє інформацію, надану апаратом суду щодо організаційного забезпечення судової установи; займається утворенням конкурсних комісій із проведення конкурсу на зайняття вакантних посад у суді.

Стосовно другого рівня, то традиційно до нього входять спеціальні методи (адміністративні), що застосовуються для здійснення безпосередньої діяльності, пов'язаної з реалізацією владного впливу на сферу діяльності апарату суду з конкретизацією об'єкта (суб'єкта) впливу.

Вони детерміновані специфікою діяльності, зумовлені особливостями відносин, але є похідними від загальних методів, виникають і формуються на їх підґрунті, продовжують їх дію у специфічній сфері діяльності. Вони прямо чи опосередковано зумовлені загальними методами [2, с. 270].

Насамперед до цієї групи ми відносимо класичні методи переконання та примусу, органічно поєднані між собою. Сутність методу переконання полягає у впливі на свідомість і поведінку людей з метою формування у них правильних переконань, розуміння необхідності добровільно і сумлінно виконувати вимоги закону та інших правових норм, а зміст становить комплекс різноманітних конкретних заходів і засобів такого впливу [14]. На відміну від переконання, адміністративний примус чітко регламентований правовими нормами та застосовується, зазвичай, після переконання, якщо відповідні заходи не спричинили зворотній зв'язок і досягнення результатів, що були поставлені суб'єктом владних повноважень [19, с. 360].

Як приклад, керівник апарату суду забезпечує дотримання державними службовцями службової дисципліни; приймає в межах своїх повноважень рішення про притягнення державних службовців до дисциплінарної відповідальності [17].

Тобто, методи переконання та примусу – це реагування уповноважених суб'єктів на протиправність поведінки працівників апарату суду у спосіб, визначений законодавством, і в міру, продиктовану обставинами.

Наступний метод, що підлягає аналізу в межах піднятої проблематики, є нагляд – пасивний метод адміністрування,

який полягає у збиранні необхідних знань про діяльність об'єкта адміністрування та їх оцінці, це юридичний аналіз стану справ додержання законності і дисципліни щодо об'єкта адміністрування, що здійснюється суб'єктом адміністрування із застосуванням відповідних, наданих йому законодавством форм, але без безпосереднього втручання в оперативну та іншу діяльність об'єкта адміністрування [10, с. 211].

В аналізованій сфері він здійснюється у формі планових і позапланових заходів, основна мета яких – стежити за режимом законності в судовій установі й окремо – в діяльності апарату суду (моніторинг, огляд тощо). Аналіз юридичної літератури дозволяє зробити висновок, що принципове розмежування понять «контроль» і «нагляд» у контексті державно-правової діяльності вчені-юристи зазвичай не здійснюють або не акцентують на цьому увагу [20, с. 32; 21; 6, с. 102].

Спеціалісти з теорії наукового управління виходять із того, що контроль – це система спостереження і перевірки процесу функціонування відповідного об'єкта для визначення і виправлення його відхилення від заданих параметрів. Зокрема, В. Авер'янов розглядає поняття «контроль» як родове поняття, а «нагляд» – як похідне від нього [22, с. 346]. В. Гаращук вважає, що «контроль» і «нагляд» – наближені поняття, хоч і не тотожні. Контроль відрізняється від нагляду тим, що контролюючий орган має право втручатися в оперативну діяльність підконтрольного об'єкта, а також тим, що контролюючі органи мають право самостійно притягувати винних до правової відповідальності [23, с. 48]. Для контролю характерно те, що він: здійснюється державними органами щодо організаційно підпорядкованих суб'єктів (в окремих випадках він проводиться і стосовно не підпорядкованих суб'єктів); за результатами контролю можуть застосовуватися дисциплінарні заходи; контроль здійснюється за діяльністю підконтрольних об'єктів загалом чи за окремими її аспектами. До основних характеристик нагляду слід віднести те, що він: здійснюється державними органами щодо суб'єктів, які їм організаційно не підпорядковані; у процесі нагляду застосовуються заходи адміністративного впливу; здійснюється за дотриманням відповідними суб'єктами спеціальних норм і правил [7, с. 349–350; 24, с. 691].

У досліджуваній сфері його можна визначити як специфічний різновид (прояв) управлінської діяльності компетентних органів і посадових осіб, що здійснюється на підставі, у порядку, формах і межах, визначених законодавством, і полягає у реалізації ними конкретних заходів щодо спостереження за належним виконанням працівниками судової установи та її структурними ланками покладених на них завдань, функцій та обов'язків, додержання ними норм чинного законодавства, виявлення фактів вчинених працівниками апарату суду правопорушень і застосування до них відповідних санкцій, усунення шкідливих наслідків їх протиправних дій, а також умов і факторів, що сприяли їх вчиненню, з метою недопущення скоєння подібних протизаконних вчинків у майбутньому, виявлення та подолання недоліків (прогалин, відхилень) у діяльності як судового апарату загалом, так і в його структурних ланках окремо, з метою підвищення рівня якості й ефективності виконання ними свого функціонального призначення [25, с. 207].

До прикладу, на думку В. Куценка, метод контролю у діяльності ДСА характеризується такими особливостями: ДСА має право здійснювати контроль за організацією діловодства в системі судової влади; Центральний офіс ДСА організовує

та контролює діяльність територіальних управлінь ДСА України, які контролюють діловодство та використання бюджетних коштів в усіх інших органах і установах судової влади. Територіальні управління мають право: за результатами контрольних заходів ініціювати питання про усунення виявлених порушень і притягнення до відповідальності осіб, котрі припустилися порушень [26, с. 101]. Тобто, публічний контроль, який здійснює ДСА, – це адміністративна діяльність центрального офісу й ТУ ДСА щодо перевірки діловодства в судах загальної юрисдикції та територіальних управлінь ДСА України, здійснення внутрішньої перевірки законності використання бюджетних коштів, збереження державної таємниці на основі норм адміністративного права щодо виявлення й усунення виявлених недоліків і створення умов для притягнення винних осіб до юридичної відповідальності [13, с. 90].

Голова апарату суду контролює ведення діловодства в суді відповідно до інструкції з діловодства; контролює роботу з фінансового та кадрового обслуговування апарату суду; контролює роботу відділу з роботи зі зверненнями громадян і юридичних осіб [6, с. 102], організовує контроль за обліком речових доказів, не приєднаних до справи, вживає заходів щодо обладнання спеціальних приміщень і сховищ для їх зберігання [17].

Говорячи про нагляд у діяльності керівника апарату суду, слід відзначити, що він забезпечує виконання працівниками апарату Правил поведінки працівника апарату суду, затверджених рішенням Ради суддів України від 06 лютого 2009 р. № 33, а також правил внутрішнього трудового розпорядку і трудової дисципліни [17].

Останнім методом, який ми відносимо до аналізованої групи, є заохочення, яке у сфері адміністративної діяльності судової гілки влади представлено як нормативно закріплений засіб адміністративного впливу, що через інтерес і свідомість направляє волю громадян, апарату суду на здійснення корисних, із погляду специфічної публічної адміністрації, діянь [27, с. 284].

Рада суддів України заохочує працівників апарату суду за значний вклад у зміцнення авторитету судової влади, високий професіоналізм, особистий внесок у розвиток судової влади, багаторічну сумлінну працю та з нагоди Дня працівників суду. ДСА відзначає працівників органів судової влади, в т. ч. й апаратів суду з нагоди Міжнародного жіночого дня Почесною грамотою, за сумлінне виконання службових обов'язків, високий професіоналізм, активну участь у зміцненні стану організаційного забезпечення діяльності судів, з нагоди Дня державної служби – також Почесною грамотою, за сумлінну і бездоганну працю, досягнення у професійній діяльності, творчий підхід до виконання службових завдань, з нагоди Дня Конституції України – заохочувальною відзнакою Державної судової адміністрації України (нагрудним знаком «Знак пошани») та з приводу інших заслуг. Керівник апарату суду присвоює ранги державним службовцям, котрі займають посади державної служби а також приймає в межах своїх повноважень рішення про їх заохочення.

Висновки. Усе вищевикладене дає можливість сформулювати висновок, що під методами адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні, слід розуміти практичний спосіб втілення регулюючого впливу норм адміністративного права, що реалізовується суб'єктами

публічного адміністрування у спосіб, закріплений формою. Фактично це сукупність прийомів, засобів, операцій і процедур, які застосовуються окремим суб'єктом з метою досягнення загальної мети адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні та здійснення керівного впливу на окремі питання його функціонування.

Система методів адміністративної діяльності аналізованих суб'єктів складається з двох рівнів:

– загальні (універсальні) методи, якими користуються суб'єкти публічної адміністрації, що здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності апарату суду в Україні, та їх посадові особи під час реалізації своїх функціональних повноважень без чинника персоналізації:

а) нормування – встановлення граничного обсягу фінансування, штатного розпису, масштабів забезпечувальних заходів і засобів;

б) регламентування – встановлення чіткої моделі функціонування апарату суду й окремо – поведінки його працівників;

в) комунікативної взаємодії (кооперації) – інформаційний обмін і прийняття важливий рішень щодо діяльності апарату суду на основі реальних проблем та обговорення ймовірних шляхів їх вирішення як між суб'єктами публічного адміністрування, так і з громадськістю;

г) прогностичний і статистичний – система моніторингу, збору й обробки інформації щодо покращення діяльності апарату суду та результативності запровадження нових технологій і стандартів його організаційної структури;

– спеціальні (адміністративні) методи, що застосовуються для здійснення безпосередньої діяльності, пов'язаної з реалізацією владного впливу на сферу діяльності апарату суду з конкретизацією об'єкта (суб'єкта) впливу:

а) переконання та примусу – це реагування уповноважених суб'єктів на протиправність поведінки працівників апарату суду у спосіб, визначений законодавством, і в міру, продиктовану обставинами;

б) нагляд – це реалізація планових і позапланових заходів, основна мета якого – стежити за режимом законності в судовій установі та діяльністю апарату суду (моніторинг, огляд тощо);

в) контроль – специфічний захід спостереження за умовами та порядком діяльності апарату суду, основна мета якого полягає у виявленні протиправних дій посадових осіб і працівників апарату суду та притягненні їх до юридичної відповідальності;

г) заохочення – стимулювання працівників апарату суду реалізовувати свою компетенції на найвищому рівні шляхом надання переваг і підняття авторитету в межах судової установи.

Отже, методи слугують практичним чинником втілення мети адміністративно-правового регулювання діяльності апарату суду в Україні: за допомогою сукупності юридичних знарядь впливу на діяльність апарату суду в межах встановленої попередньо форми та з обов'язком дотримання її правових рамок.

Література:

1. Мироненко Н.М. Адміністративні методи управління. *Юридична енциклопедія* : в 6 т. ; гол. ред. кол. : Ю.С. Шемшученко. Київ, 1998.
2. Кричун М.О. Форми й методи реєстраційної та дозвільної діяльності Державної податкової служби України. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 4. С. 266–272.
3. Гуржій Т. Актуальні проблеми законодавчого регулювання адміністративно-деліктних відносин у сфері безпеки дорожнього руху. *Право України*. 2009. № 3. С. 90–94.
4. Собакарь А.О. Форми та методи реалізації державної політики України у сфері безпеки дорожнього руху. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2011. № 4. С. 220–229.
5. Галуцько В.В. Адміністративне право України : підручник : у 2 т. : Загальне адміністративне право. Академічний курс. Херсон : ХМД, 2013. Т. 1. 396 с.
6. Кузьмишин В.М. Адміністрування апеляційних судів в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; Науково-дослідний інститут публічного права. Київ, 2018. 222 с.
7. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. ; гол. ред. кол. В.Б. Авер'янов. Київ : Вид-во «Юридична думка», 2004. Т. 1 : Загальна частина. 584 с.
8. Колпаков В.К. Адміністративне право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2001. 752 с.
9. Ярмиш О.Н., Серьогін В.О. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : підручник. Харків : Вид-во Національного ун-ту внутр. справ, 2002. 653 с.
10. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України : підручник. Істина, 2012. 528 с.
11. Курс адміністративного права України : підручник / В. Колпаков та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2012. 808 с.
12. Маркіна А.М. Адміністративно-правове регулювання надання медичних послуг в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; НДІ публ. права. Київ, 2018. 221 с.
13. Рудниченко С.М. Адміністративно-правове регулювання діяльності державної судової адміністрації України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; НДПП. Київ, 2017. 226 с.
14. Битяк Ю.П. Административное право Украины : учебник. Харьков, 2003.
15. Румянцева-Козовник А.В. Форми та методи адміністративної діяльності ОВС з охорони прав дитини. *Європейські перспективи*. 2014. № 3. С. 116–122.
16. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 07 липня 2010 р. № 2453-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 41, № 41–42, № 43, № 44–45.
17. Положення про апарат Херсонського міського суду Херсонської області: Затверджено протоколом зборів Херсонського міського суду Херсонської області № 2 від 01 квітня 2016 р. *Судова влада України*. 2017. URL: https://ksm.ks.court.gov.ua/sud2125/polozhenya_ksm/.
18. Судова реформа не повинна бути одноразовою акцією. *LB Україна*. 2018. URL: https://lb.ua/news/2018/08/15/405167_sudova_reforma_povinna_buti.html.
19. Смілій І.А. Форми та методи діяльності Державної міграційної служби України щодо протидії адміністративним правопорушенням іноземців. *Публічне право*. 2013. № 2. С. 355–361.
20. Денисова А.В. Співвідношення контролю та нагляду. *Адміністративне право і процес*. 2013. № 2 (4). С. 30–37.
21. Маслова Я.І. Контроль та нагляд у державному управлінні автомобільними дорогами. *Актуальні проблеми держави і права*. 2009. Вип. 49. С. 462–467.
22. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / за заг. ред. В.Б. Авер'янова. Київ, 2003. 384 с.
23. Гаращук В.М. Контроль та нагляд у державному управлінні. Харків : Фоліо, 2002. 176 с.
24. Тарасенко К.В. Компетенція, форми і методи діяльності та відповідальність Ради національної безпеки і оборони України. *Форум права*. 2012. № 2. С. 679–692.
25. Порошук П.П. Поняття та значення контролю за діяльністю апарату суду. *Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія : Право*. 2015. Вип. 1 (1). С. 200–208.

26. Куценко В.Д. Адміністративно-правовий статус Державної судової адміністрації України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 ; НДПП. Київ, 2016. 223 с.
27. Іванишук А. Адміністративно-правове забезпечення судової влади в Україні : дис. ... док. юрид. наук. Київ, 2017. 466 с.

Вишне夫斯基 М. В. Методы административной деятельности субъектов публичной администрации, осуществляющих административно-правовое регулирование деятельности аппарата суда в Украине

Аннотация. Статья посвящена раскрытию методов административной деятельности субъектов публичной администрации, осуществляющих административно-правовое регулирование деятельности аппарата суда в Украине. Под ними понимается практический способ реализации регулирующего воздействия норм административного права, который реализуется субъектами публичного администрирования способом, закрепленным в форме. Это совокупность приемов, средств, операций и процедур, применяемых отдельным субъектом с целью достижения общей цели административно-правового регулирования деятельности аппарата суда в Украине и осуществления руководящего воздействия на отдельные вопросы его функционирования.

Ключевые слова: аппарат суда, деятельность, методы административной деятельности, организационное обеспечение, регулирование, суд, судоустройство.

Vyshnevskiy M. Methods of administrative activity of public administration entities that carry out administrative and legal regulation of court apparatus in Ukraine

Summary. The article is devoted to the disclosure of the methods of administrative activity of subjects of public administration that carry out administrative and legal regulation of the activities of the court apparatus in Ukraine. They are understood as practical way to implement the regulatory impact of the norms of administrative law, which is implemented by the subjects of public administration in a manner that is fixed by the form. In fact, this is a set of techniques, tools, operations and procedures used by an individual subject in order to achieve both the overall goal of administrative and legal regulation of the work of the court apparatus in Ukraine, and separately the implementation of the governing impact on certain issues of its operation.

Key words: activities, court, court apparatus, judicial system, methods of administrative activity, organizational support, regulation.